

terén működő szakférfiakat az erdészeti kísérletezés erőteljes továbbfejlődésének előmozdítása iránt érdeklődésbe vonja, tevékenységre készíti. Kísérleti tereket külön e célra kiválasztani már nem igen lehet, mert a megfelelő állapotok, melyeknek az adatokat szolgáltatniok kellene, ugyanazon kerületben együtt nem igen fordulnak elő. Az ily nehézségeknek tulajdonítható, hogy eddig még csak az államerdészet juttatott adatokat a kísérleti állomáshoz; mindazonáltal a dolog meg van kezdve s bizonyosra lehet venni, hogy a munkálatok úgy az államerdészet, mint a magán-erdők kezelő tisztjei részéről felkarolva lesznek.

A kísérleti állomás maga részéről az ügy iránt kiváló figyelemmel volt s különösen az állapot-becslési módokat illetőleg a legutóbbi két év alatt annyi adatot szerzett össze, hogy ezeknek most már tudományos feldolgozására kerülhet a sor.

(*Arató Gyula.*)

Bothó Imre

m. kir. főerdőfelügyelő
1841–1893.

Alig enyhült meg a fájdalom, melylyel a mult év ősszén búcsut vevénk szakunknak egyik fáradhatlan munkásától s feledhetetlen jó hivüinktől: a gyásznak sötét boruja nehezedik ismét lelkünkre, s a végbúcsúnak panaszos szavai hangzanak ajkainkról megint. . . .

Elhunyt csendesen s csak kevés szenvedés után. Ugy a miként erősebb szélroham nyomása alatt egyetlen roppanással földre terül a fa, melynek törzsében az enyészet mérge rég megbomlasztotta már az életerőt, de melynek levelei csak aztán kezdenek fonnyadni gyorsan; ő is régtől viselhetette már a betegség lappangó csiráit, melyek aztán, a mint erőit veszve ágyba dőlt, csakhamar kioltották nemes lángját életének.

Lelke, szelleme azonban mindvégig rugékony maradt,

kötelességérzetét s ügybuzgóságát nem lankaszthatta el a testi kór, s még csak panaszt se hallatva ereje multáig dolgozott s mindvégig élénk munkakedvvel vette ki részét, mint igazgató-választmányi tag, egyesületünk működéséből is.

A csendes, zajtalan munka barátja volt, de azt kitarással s lelkiismeretesen végezte mindig; természetére zárkozottnak látszott, de nemes szívének melegsége minden szaván keresztül érzett; szakmáját nagyon szerette, s annak jó munkásai iránt élénk tisztelettel viseltetett s viszont szeretet s tisztelet kötötte hozzá mindazokat, a kik őt s szép jellemét, melynek egyik legfőbb vonása a szerénység vala, megismerék!

Bothó Imre 1841 július 7-én, Borsod vármegyében Sajó-Kazán született. Középiskolai tanulmányainak befejezése után Selmezbányára ment, hol az erdészeti tanfolyamot hallgatta; utóbb egy évig a jogtudományok hallgatója volt. E tanulmányait félbeszakítva gr. Batthány Gusztávnak Horvátországban levő bród-grobriki uradalmában nyert alkalmazást 1863-ban, s ellenörködő erdész-segédi, majd erdőrendezői s utóbb erdőmesteri minőségben töltött hét évi szolgálata után 1870-ben az uradalom főerdőmesterévé lett.

Nem sok idő multán, midőn gróf Batthyány Gusztáv, a családi hitbizományi uradalmat is átvette s herceggé lett, a herceg Magyar- és Horvátországban s Alsó-Ausztriában fekvő összes, hitbizományt s magán tulajdont képező erdeinek igazgatóságát Bothó kezébe tette le.

Ezen állomásától 1884-ben megválván, az erdészeti államvizsga letétele után 1885-ben az államerdészet szolgálatába állott s 1888-ig a debreczeni, majd ezen időtől kezdve 1892-ig a győri erdőfelügyelőségi kerületben mint kir. erdőfelügyelő működött. 1892-ben a földmivelésügyi miniszteriumba hivatott be s kevéssel elhunya előtt buzgó és

sikeres tevékenységének jeléül kir. főerdőfelügyelővé nevezetett ki.

Egyesületünknek első alapító tagjai közt foglalt helyet, s az erdőgazdaság iránti szeretetétől vezetve, mint igazgató-választmányi tag, hosszú időn át már élénk részt egyesületünk tevékenységében. . . .

Őrizzük meg kegyelettel az elhunytak emlékét!

A fapiacról.

— június 28.

(B.) Az aratási eredmény javulásáról állandóan kedvezőbb tudósítások érkeznek s ezzel a belföldi faüzlet helyzete is karöltve válik biztosabbá; igaz, hogy némely vidéken újabban árvíz-károk történtek, melyek nem csak a réti szénákban, de, mint például a Maros mentén, még az őszi termésben is tetemes veszteséget okoztak s ezért ezek hatása sem marad nyomtalanul; nevezetesen pedig a magas víz-állások miatt a faanyagok szállítása nem csak hogy hosszabb időre lett megakadályozva, de az utközben levő tutajokkal is a partravetés vagy elakadás miatt sok felesleges költséggel terheltetett a szállítás. A hazai piacok szükséglete általában elég nagy mértékre terjed s különösen a városi építkezések mindenfelé jelentékeny számban történnek, úgy, hogy piacaink mindenikén kielégítő jó forgalom van s a kész anyagok folytonos kelendősegre találnak; az árak ugyan tényleg még nem emelkedők, de annyira szilárdak, hogy nálunk inkább az emelkedés várható s ebben a fenyő- és tölgyfa anyagokra egyenlő a helyzet, a tölgy dongára pedig épen kitűnő viszonyok állanak fenn.

A külföldi piacokon, nevezetesen Német- és Francia-